

φείον τοῦ ἐπιλήχιου, ἀνέφερον πρὸς αὐτὸν τὰ καλίστα. Ὁ ἐπιλοχίας, φοβηθεὶς μὴ ἐνοχοποιηθῇ εἰς τὸν πνεύματον τοῦ καζάνιου, διότι δὲν μοὶ ἐχορήγησεν ἔκτακτον ἀγγαρείαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει μου, μὲ παρῆλθε νὰ μὴ κάμω ποσῶς λόγον περὶ τούτου, ὑποσχεθεὶς μοι νὰ φροντίσῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν πάθω τίποτε.

Τὸ γεγονός ἐννέχθη εἰς τὸν λοχαγόν, καὶ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν ταγματάρχην, ὅστις καὶ διέταξεν ἁμέσως τὴν καθιερεῖν μου, εἰς τὰς στρατιωτικὰς φυλακὰς, καὶ ἀπὸ τοῦ ταγματάρχου εἰς τὸν Συνταγματάρχην. Ὁ Συνταγματάρχης ἐκ περιεργείας φαίνεται νὰ μάθῃ πρὸ τοῦ πέρματος τῶν ἀνακρίσεων τὸ συμβῆναι, διέταξε τὴν ἄμεσον ἐνώπιόν του προσαγωγὴν μου, εἰς δὲ τὴν ἐρώτησίν του πῶς συνίδη τὸ πρᾶγμα, ἤρχισα ἐν λίαν καθαρειούσῃ γλώσσῃ τὴν ἐξιστόρισιν τοῦ γεγονότος, μὴ φεισθεὶς ἀπαρμυγμάτων, οὔτε γενικῶν ἀπολύτων. Ὁ Συνταγματάρχης μου μὲ ἤκουεν μετ' ἀπληστου ἐνδιαφέροντος, ἐνίοτε δὲ τῷ διεξέφευγε καὶ κανὲν μειδιάμα, ἀλλὰ τόσον λεπτὸν, ὥστε μῶλις διεκρίνεται. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ εἶπον πλέον ὅλα μὲ τὸ ν καὶ μὲ τὸ σ καὶ ἔστην ἐν στάσει προσοχῆς, μὲ τὰς χεῖρας κάτω, εἰς σημεῖον ὅτι δὲν εἶχον ἄλλο νὰ προσθέσω, ὁ κώδων τοῦ συνταγματάρχου ἤχησε, καὶ ὁ ὑπασπιστὴς ὑπολοχαγὸς παρουσιάσθη ἐνώπιόν του.

— Κύριε ὑπασπιστὰ, νὰ ἀπαλλάξῃς τῆς κατηγορίας τὸν στρατιώτην τοῦτον, καὶ νὰ εἰπῇς προφορικῶς τοῦ λοχαγοῦ του νὰ μὴ τοῦ ἀναθέτῃ βναύσους ἀγγαρείας.

Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς ἐμέ :

— Ἀγαπῶ τοὺς γραμματισμένους στρατιώτας, ὁσάκις μάλιστα εἶνε καλλιγράφοι. Ἐσὺ γράφεις καλὰ ;

— Καλλιγράφω, Κύριε Συνταγματάρχα !

— Ὅριστε, γράψε... !

Μοὶ ἔδωσε γραφίδα καὶ χάρτην.

ἤρχισα νὰ γράφω τὰ ἐξῆς μεθ' ὅλης τῆς ἀπειτυμένῃς προσοχῆς :

« Ἡ Ἠπειρος εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη κοιτίς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὡς τοιαύτην τὴν διεκδικεῖ σήμερον ἡ ἐλευθέρα Ἑλλάς. Ἡ Νίκη ἔσται μεθ' ἡμῶν ! Ζήτω ἡ Ἑλλάς ! »

— Μπράβο ! Ἀρκεῖ ! Κατάλαβα, ὅτι εἶσαι λαμπρὸς καλλιγράφος ! μοὶ εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπασπιστήν, ὅστις περιμένων καὶ δευτέρην διαταγὴν, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνχωρήσει, τῷ εἶπε

— Νὰ εἰπῇς τοῦ λοχαγοῦ του νὰ τῷ ἀναθέσῃ τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόχου ἀντὶ παντός ἄλλου, νὰ μὴ τὸν ἀποσπᾷ δὲ καὶ ἐκ τῆς μαχίμου ὑπηρεσίας.

Καὶ οὕτω, χάρις εἰς τὴν εὐθυκρίσιαν τοῦ συνταγματάρχου μου, ἀπὸ καταδίκου μετεβλήθην εἰς ἐλεύθερον... στρατιώτην ἑλληνὰ ! ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ὡς τις στρατιώτης καὶ μάλιστα ἀπλοῦς καὶ νεοσύλληκτος, εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἐλεύθερος ! ! !

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΛ - ΚΑΖΙΜ

(Ἀνατολικὴ παράδοσις)

Ἐξ ἄλλοτε ἐν Βαγδατίῳ ἄνθρωπός τις πλουσιώτατος, πλὴν φυλαργυρώτατος, ὀνομαζόμενος Ἀμπούλ-Καζίμ. Ἦτο δὲ τόσον γλίσχρος, ὥστε δὲν ἀποφάσιζε νὰ ἀλλάξῃ τὰ παλαιὰ ὑποδήματά του. Ἄν καὶ εἶχον διατρυπηθῇ, διέτασσε τὸν ἐπιδιορθωτὴν « ἀ τῷ προσράπτῃ νέα ἐ μ β α λ ὡ μ α τ α », καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὰ φέρῃ ἐπὶ τέσσαρα ἢ πέντε ἔτη. Ἐπὶ τέλους ἐπλάτυνθησαν καὶ ἐσκληρύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον παροιμιώδους παρατηρήσεως. Ἐλεγον ἐν Βαγδατίῳ, ὁμιλοῦντες περὶ πράγματός τινος : « Εἶνε τόσον σκληρόν, ὅσον τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀμπούλ - Καζίμ. »

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος οὗτος περιπάτει εἰς τὰ παζάρια τοῦ Βαγδατίου, εἰς τῶν φίλων του τῷ εἶπε, ὅτι ἔλαβεν ἐκ τινος ἐμπορίου τοῦ Ἀλεπίου φιάλας εὐθυνοτάτας : « Ἀγοράσατε, τῷ εἶπεν, ὀλίγας, θὰ τὰς φυλάξητε ἐπὶ τινὲς ἐβδομάδας καὶ θὰ τὰς μεταπωλήσητε ἔπειτα μὲ ἀξιώλογον κέρδος. » Ἡ πρότασις αὕτη ἤρεσε τῷ Ἀμπούλ - Καζίμ, ὅστις ἠγόρασε φιάλας, ἀξίας ἐξήκοντα δηναρίων, καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον του.

Εἶχεν ἄλλον τινα φίλον, ὅστις τῷ εἶπε ὅτι ἔλαβε τριανταφυλλόνηρον ἐξ Ἑσείδ : « Ἐὰν ἐπιθυμῇτε, τῷ προσέθηκε, δύναμαι νὰ σᾶς τὸ ἀφίσω εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν, καὶ ἀργότερον θὰ τῷ μεταπωλήσητε τὸ διπλὸν ἀφ' ὅσον τὸ ἠγοράσατε. » Ὁ Ἀμπούλ - Καζίμ ἠγόρασεν ἐπίσης τὸ ὕδωρ τοῦτο, δι' οὗ ἐπλήρωσε τὰς φιάλας του, καὶ τὰς ἔθεσεν εἰς φωτεινὸν τι μέρος τῆς κατοικίας του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀμπούλ - Καζίμ ἐπορεύθη εἰς τὸ λουτρόν, ὅτε δὲ ἐγυμνώθη, εἰς τῶν φίλων του τῷ λέγει γελῶν : « ὦ ! Καζίμ, ἄφες με ν' ἀλλάξω τὰ ὑποδήματά σου, διότι ταῦτα εἶνε ἀληθῶς πολὺ βαρέα. — Ὅπως ἀγαπᾷς. » ἀπεκρίθη ὁ φιλάργυρος Ἀμπούλ.

Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ὁ καθὺς, ἦτο ὁ εἰρηνοδίκης, ἦλθεν ὅπως λουσθῇ. Ὅταν ὁ Ἀμπούλ - Καζίμ ἐνεδύθη, ἐζήτησε τὰ ὑποδήματά του, ἀλλὰ δὲν τὰ εὑρε, καὶ βλέπων εἰς τὴν θέσιν των νέα τοιαῦτα, ἐσκέφθη ὅτι ὁ φίλος του ἔκαμε τὴν ἀλλαγὴν, περὶ ἧς εἶχεν ὁμιλήσει. Λοιπὸν, ἄνευ ἄλλων τινων διατυπώσεων, ἔλαβε χαριέντως τὰ νέα ὑποδήματα καὶ ἐπίστρεψεν οἶκον.

Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε λάβει τὰ ὑποδήματα τοῦ καθῆ, ὅστις εἰς μάτην ἀναζητῶν αὐτὰ καὶ μὴ εὐρίσκων ἢ μόνον τὰς φρικώδεις ἐμβάδας τοῦ Ἀμπούλ, ἐνόμισεν ὅτι οὗτος φυσικώτατα τὰ εἶχε κλέψει.

Τὸν προσεκάλεσε νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου του, καὶ μὴ θέλων ν' ἀκούσῃ τὴν δικαιολογίαν του, τὸν κατεδίκασε εἰς πρόστιμον καὶ εἰς πολλῶν ἡμερῶν φυλάκισιν.

Ὅτε ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ Ἀμπούλ - Καζίμ εἶπε καθ' ἑαυτόν : « Ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ὑπο-

δημάτων ἐτράθηζα τόσα, μὲ ἡτίμασαν.» Καὶ τὰ ἔρριψε μετὰ θυμοῦ ἐν τῷ Τίγγριτι. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀλλεῖς τινες αὐρόντες ἐκ τοῦ ὕδατος τὰ δίκτυά των, ἀνεκάλυψαν τὰ ὑποδήματα, τὰ γνωστὰ ἐν Βαγδατίῳ. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τὰ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας, ὅπως τὰ ἀποδώσῃ εἰς ὄντινα ἀνέκον. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ θύρα τῆς οἰκίας τοῦ Ἀμποῦλ - Καζίμ ἦτο κεκλεισμένη, τὰ ἔρριψεν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ φιλαργύρου διὰ τινος ἀνοικτοῦ παραθύρου. Τὰ σκληρὰ ὑποδήματα ἐπέσαν ἐπὶ τῆς σανίδος, ἐφ' ἧς ἦσαν τεθειμέναι αἱ φιάλαι τοῦ τριανταφυλλονέρου, καὶ τὴν ἀνέτρεψαν. Πᾶσαι αἱ φιάλαι ἐθραύσθησαν, πᾶν τὸ περιεχόμενον ἐχάθη, ἐχύθη!

Εἰσερχόμενος ἐν τῇ κατοικίᾳ του καὶ βλέπων τὸ νέον δυστύχημά του, ὅπερ ἐμελλε νὰ ὑποστῇ, ὁ Ἀμποῦλ - Καζίμ ἔσυρε τὸν πῶγωνα καὶ τὴν κόμην του, ἔκλαυσε, καὶ ἐκ νέου ὑβρίζεν τὰ ὑποδήματά του: «Πρέπει λοιπὸν νὰ λυτρωθῶ ἀπ' αὐτῶν, εἶπε θὰ τὰ κρύψω εἰς μίαν γωνίαν τῆς οἰκίας μου, ἵνα μὴ γίνεταί περὶ αὐτῶν πλέον λόγος.» Καθ' ὅλην τὴν νύκτα προσεπάθει ν' ἀνοίξῃ ὁππῇ ἐν τῇ γῇ. Οἱ γείτονές του, ἀκούοντες τὸν κρότον, ἐνόμισαν ὅτι ὑπέσκαπτε τὰ θεμέλια τῶν οἰκιῶν των ἡγέρθησαν μετὰ τρόμου, ἐπορεύθησαν πρὸς τὸν καδῆν, ὅπως τῷ ἐκδηλώσωσι τὸν φόβον των· ὁ καδῆς ἔρριψε τὸν Ἀμποῦλ - Καζίμ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἡλευθέρωσε μόνον, ἀφοῦ ἐπλήρωσε νέον πρόστιμον.

Ἐπανερχόμενος ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐτι λυπημένος καὶ ἐτι ἐξηγριωμένος ἡ ποτε, ὁ Ἀμποῦλ - Καζίμ ἀνέλαβε διὰ χειρὸς μακινώδους τὰ ἀπαίσια ὑποδήματά του καὶ τὰ ἐξεσπενδόνισεν εἰς τὴν αὐλακὰ πανδοχείου τινος. Μετὰ τινὰς ἡμέρας παρητήρησαν ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν ἔτρεχε πλέον ἐν τῇ αὐλακῇ ταύτῃ· οἱ ἐργάται, ἐπιφορτισμένοι νὰ τὴν καθαρίσωσιν, ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο πεφραγμένη ὑπὸ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Ἀμποῦλ - Καζίμ. Ἐκ νέου ὁ φιλαργύρος ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακάς καὶ κατεδικάσθη εἰς μέγα πρόστιμον.

Μετὰ τὴν τρίτην ταύτην ἀτυχίαν, ὁ Ἀμποῦλ - Καζίμ, ἀπελπισ, λαμβάνει πάλιν τὰ ὑποδήματά του, τὰ ἐπλυνε καὶ τὰ θέσεν ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας του, ἵνα τὰ ἀποξηράνῃ, καὶ πάραυτα τὰ καταστήσῃ τέφραν. Ἀλλὰ κύων τις σκιρτήσας ἐπὶ τοῦ δώματος τούτου, ἔλαβε τὸ ἐν ἐκ τῶν ὑποδημάτων μεταξύ τῶν ὀδόντων καὶ τὸ ἀφῆκε νὰ πίσῃ· τὸ ἀπαίσιον ὑπόδημα πίπτει ἐπὶ τινος γυναικὸς, καθημένης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τῆς, καὶ ἦτις, ἀμέσως καταληφθεῖσα ἐκ τοῦ φόβου, ἔπεσε βχρῶς ἀσθενής. Ὁ σύζυγός της ἐπορεύθη ὅπως πρᾶκονεθῇ εἰς τὸν διοικητὴν καὶ ὁ Ἀμποῦλ - Καζίμ κατεδικάσθη πάλιν εἰς φυλακίσιν καὶ πρόστιμον.

Ἄλλ' ἀγνοῶν πῶς θ' ἀπελευθεροῦτο τῶρα πλέον ἐκ τῶν βδελυρῶν ὑποδημάτων του, ὁ Ἀμποῦλ - Καζίμ τὰ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας, παρυσιάσθη πρὸ τοῦ Καδῆ, καὶ διηγήθεις εἰς αὐτὸν πᾶν ὅτι τῷ συνέβη: «Σὲ παρακαλῶ, τῷ εἶπε, νὰ λάβῃς τὴν δῆλωσίν μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι πάντες οἱ μουσουλμάνοι, οἱ ἐνταῦθα παρόντες θὰ ἐπιβεβαιώσωσιν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς

δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον οὐδεμία σχέσις μεταξύ τῶν ὑποδημάτων τούτων καὶ ἐμοῦ Ἐπιθυμῶ δὲ νὰ λάβω πιστοποιητικόν, ἀποδεικνύον ὅτι, ἂν τὰ ὑποδήματα ταῦτα διαπράξουν ἀκόμη καὶ ἕτερον συμβάν ἢ δυστύχημα τι, δὲν θέλω πλέον νὰ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὰ κακουργήματά των.» Ὁ Καδῆς, εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, ἐξέδωκε τὸ πιστοποιητικόν εἰς τὸν δυστυχῆ Ἀμποῦλ - Καζίμ καὶ τῷ προσέφερε δῶρον.

(Ἐκ τῆς *Journal pour tous*)

N. A. ΑΓΚΩΝΑΚΗΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Τρίκκαλα, τῇ 3ῃ 86ρίου 1888

Τὸ ὑπὸ τῶν «Ἀκροπόλεων» τῆς «Φιλολεγεικῆς» καὶ τῆς «Πολιτικῆς» ἀνακινηθέν ζήτημα τοῦ γάμου, περὶ τοῦ ὁποῦ τόσα καὶ τόσα ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν δύο φύλων, καὶ τὰ ὁποῖα πάντα ἀνέγνωσα ἐκ περιεργείας, μοι ἐνέπνευσε σκέψεις τινάς, ὡς πρὸς τὸν γάμον ἐν τρισὶν ἐπαρχίαις τῆς Δούλης Ἡπείρου, αἱ ἔκριναν καλὸν ἐν εἶδει πρακτικῆς θεωρίας νὰ παραθέσω ἐνταῦθα.

Αἱ περὶ ὧν πρόκειται ἐπαρχίαι ὀνομαζόνται: Κούρεντα, Ἄνω Τσιάμικον, (τὸ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Θυάμιδος) καὶ Ζαγόρι, εἶνε δὲ καὶ αἱ τρεῖς χριστιανικώταται, καθόσον ἡ μόνη ἐν αὐταῖς θρησκεία εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ καὶ ἡ μόνη γλῶσσα ἡ ἀγνοτέρα ἐλληνικὴ διάλεκτος, ἥτις ὁμιλεῖται ἐν τῷ κόσμῳ σήμερον.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κουρέντων, τῇ ἐξ 84 χωρίων συγχειμένη, ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου χωρίου τῆς Ζίτσης, προῖξ εἰς χρήματα εἶνε καθολοκληρίαν ἀγνωστος, αἱ δὲ κόραι, ἐκτὸς ἐκείνων, αἵτινες πάσχουσιν ἐκ σωματικῆς τινος ἐλλείψεως, δηλ. αἱ μὴ ἀρτιμελεῖς, καὶ ἐκείνων αἵτινες κατηγορήθησαν διὰ πράξεις θιγούσας τὴν πρῆβην ἀγνότητα, ὑπανδρεύονται ἀπασαὶ ἀπὸ τοῦ 16 καὶ 18 ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἢ τὸ πολὺ ἐντὸς τοῦ 19, μετὰ νεανιῶν μὴ ὑπερβάντων τὸ 25 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Οἱ συνθεστέροι γάμοι γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ κόρων 18 ἐτῶν καὶ νεανιῶν 20, ἐξ οὗ φαίνεται ἐπὶ γάσας καὶ τὸ δημῶδες ρητόν:

Δεκοχτὼ χρονῶν κορίτσι

Κὶ' εἴκοσι παλληκαρίτσι.

Κυριολεκτικῶς, κόρη μὴ ὑπαγομένη εἰς τὰ ὑποδειχθέντα ἐλαττώματα, δὲν πατεῖ ἀγκυμὸς τὸν οὐδὸν τοῦ 20 ἔτους τῆς ἡλικίας της. Τετέλεσται! Κανὼν ἀνὴρ ἐξαίρετος!

Οἱ γάμοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαπραγματεύονται ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς νύμφης, ἐνίοτε